

Ангел Дюлгеров

СТЪПКИ ПО ПЯСЪК И ЛЕД

2024 г.

***Посвещавам на съпругата ми Ваня
и дъщеря ми Диана.***

© Ангел Дюлгеров, автор, 2024

© Издателство: „Многоточие - М“

© Художник на корицата: Даниел Меразчиев

Редактор: Ивелина Цветкова

Стъпки по пясък и лед, поезия

Българска, Първо издание

Всички права запазени

ISBN

ИЗКУСТВО

Усмивка на чаровник с неотразима ловкост.
И поглед – присмехулство и искреност събрал.
Пораснали деца – как дебнем всеки фокус!
Но в гълъб се превръща измачканият шал.
Илюзията кратка окото заблуждава,
а разумът излъган разбира, че дори
и фокусникът вечната илюзия съзнава –
илюзия, в която сам себе си твори.
Щом свърши вечерта под веселия купол
и с нея той си купи за утре свобода,
ще го посрещнат пак един износен куфар
и спомен за целувка, изгубена в дъжда.
Щастлив ли е, не зная, с илюзията смешна,
с лукавата насмешка към вечните неща,
но аз, един хлапак на възраст, ще го срещна
да му подам смутено красивите цветя.
И той ще продължи света да разглобява,
за да направи нов с извайващи ръце.
От нежната усмивка на две очи тогава
ще сътвори любов за своето сърце.
И ако е животът за злото и доброто
една прастара приказка със неизменен край,
ще може да ми върне с най-смелия си фокус
на влюбеното детство изгубения рай.

СПОМЕН ОТ ДЕТСТВОТО

И днес дори, когато се завръщам,
на мисли и на спомени богат,
усамотен, аз в този кът разгръщам
на детството отминалия свят.
Какъв ти кът! Библиотечка с книги,
прозорец, озарен от утринта.
Ала това, повярвайте, ми стигаше
във себе си да сътворя света.
Аз заживях с времена предишни
и стихове със влюбени слова,
с цвета на вълн разцъфналите вишни,
с бездънната небесна синева.
Над мен растеше тайнствена вселена.
Разгаряха се битки и борби.
Животът се превръщаше в движение
на пориви, на чувства и съдби.
... Свят, който си остана недовършен
и днес не съществува този кът.
Но аз във него винаги се връщам.
И с него тръгвам винаги на път.

СВЯТ

Безкрайните човешки коловози!
Летят безсънни влакове по тях
и хората задъхано се носят
към радости и скръб, към дълг и грях.

Живея в този свят неразгадаем
на релси от изстрадано сребро,
неотделими в пътя си до края,
както в живота все – зло и добро.

И знам как неусетно се разсъмва,
как светва чисто нощното небе,
щом майката детенцето си кърми
в очите на свенливото купе,

щом бабичката трескаво поглежда
дали ще се разсее мракът син,
за да я види и да я посрещне
на гарата далечният ѝ син.

Как рано като в сън се свечерява
от черния вдовишки тъжен шал...
Пейзажи и съдби във мен остават,
наглед ненужни в моята душа.

Но често сам, очи затворил, чувам –
с безброй сърца, души, лица, чела –
към зло или добро светът пътува
подобно влак с огромни колела.

СРЕЩА С БАЩА МИ

Колко години са минали!... Вече съм възмъжал.
Ще ме познаеш ли, татко, който си ме създал?
Ти си си тръгнал рано. Тръгнал си – ей така.
Ала момчето останало – мъничък мост към брега.
Ходи с пробито коляно, кръв от носа му тече –
незащитено, поваляно, ала докрая – момче.
То постепенно пораства. Пита за своя баща.
Влюбва се. Стават му ясни хората, дните, света.
Детските спомени свършват. Гледам те с тихи очи.
Времето в мене се връща. Времето в мене мълчи.
Вече те имам. Истински. Но съм по мъжки сам.
Трябва да те измисля. Трябва да те създам.

СИЛА

Когато се измъчвам, че не мога
достойнството докрай да съхраня
и расне във душата ми тревога
и става черен от това деня,
когато се упреквам, че предавам
надежди и мечти за къшей хляб
и вместо срещу злото да въставам,
аз се усещам примирен и слаб,
си казвам – в слабостта откривай сила.
Бъди непобедим като роса,
която в светлината си е скрила
могъществото древно на леса,
или снежинката, която става капка,
затоплена от слънчевия лъч,
и от безмълвната планинска шапка
потича ручей с непозната глъч.
Тъй с тихо постоянство стръкче светло
намира своя път красив и бял,
тъй нежното и беззащитно цвете
пробива най-коравия асфалт.

СПОМЕН ЗА ПРАШКАТА

От детството си винаги ще помня
онези мои панталони прашни
с джобове все увиснали, огромни
от камъчета, сбирани за прашката.

Избирах само камъчета обли.
Прицелвах се към висналите жици
и камъчето – съскащо и злобно –
разпръскваше накацалите птици.

Отдавна своята прашка съм забравил,
но си припомням камъчето обло,
щом се опитват днес да ме одялат,
да ме направят гладък и удобен.

И ето че играта се повтаря,
ала едва ли пак по детски проста.
Довчерашният пакостник навярно
ще се прости с наивната си гордост.

Но аз се моля, моля се до болка,
заклевам ти се, моя прашко страшна –
дано не стана камъчето обло
на нечия коварно-точна прашка!

ХВЪРЧИЛО

Хвърчилото във детската ръка
сега изглежда мъртво, неподвижно,
разкъсано е тялото му книжно
и цялото опръскано е с кал.

Момчето допреди с възторг най-чист
следеше как в небето се извива,
ала сега го носи мълчаливо
с невярващи, разплакани очи.

Защо тъжиш, момчето ми? Днес ти
закона на летенето научи –
че само с вятър и удобен случай
не може без криле да се лети!

БОЖЕНЦИ

„... И ек от българската реч.”

Андрей Германов

От слънчевите капки озарени,
на бурята сред стихващия гръм,
пристъпвахме щастливи във Боженци
по стръмния и влажен калдъръм.
А къщите, облъхнати от пара,
белееха се сред зеленина
със покривите каменни и стари,
с чардаци от дърво и светлина.
И, воден от внезапно шесто чувство,
се озовах пред неочакван праг.
Там сляха се природа и изкуство,
живот и смърт, любов и светъл грях.
Къде ни водят пътища безкрайни
в четирите посоки на света?
Родината не е ли свята тайна,
дълбоко закодирана в кръвта?
И аз стоях край витата лозница,
обгърнала широките врати,
загледан към Балкана като птица,
готова всеки миг да полети.
А стиховете, в паметта ми сбрани,
звучаха на поета със гласа.
И чувах ек от звъннали камбани
под българските древни небеса.

АПРИЛСКА БАЛАДА

Греят овошките, бият камбаните
в пролетен лумнал цъфтеж.
Ето го вече мигът за въстание –
за свобода да умреш.

Повече няма време за вричане.
Знаме – със български лъв.
Хей, панагюрци! Оставайте всичко!
Слушайте своята кръв!

В лудото опиянение
конници тръгват на път.
Край на вековното примирение,
искай Христо̀ва смърт!

Че да умреш сега за България –
по-сладко е от преди.
А в долините светят пожарите –
кървави, страшни звезди.

Чезнат годините, нижат се дните...
В радост или в беда
идва Април да пречисти душите,
жадни за свобода.

БЪЛГАРСКА КРЪВ

Навярно съм и смешен, и наивен,
но аз ще вярвам до последен дъх,
че все така войводата от Сливен
лежи на оня легендарен връх.

И го изгаря раната дълбока,
а сабята, строшена и до днес,
на две разсича нашите посоки –
кураж и страх, безчестие и чест.

Над него жарък свод се е надвесил.
Но той ни казва в трудния ни час –
най-страшно е да слушаш робска песен,
когато тя се пее с весел глас.

А докато издига ръст Балканът,
позорно е да бъдеш роб и скот.
Дори и сам, пак трябва да останеш
до своя честен, поруган народ.

И въпреки че няма вълча диря
и самодивска бисерна вода,
пак жив е той, защото не умира
тоз, който падне в бой за свобода.

И там, във своята вечност баладична,
ще си остане винаги такъв.
И пак тече кръвта и не изтича.
И все е жива българската кръв.